

at det var os, der tog fejl, det var ikke et Spørgsmaal af saa stor Betydning, som vi mente.

Men da jeg og mit Parti har været med til at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, er der ingen Grund til nu at fordybe sig videre heri. Jeg vil dog gerne understrege, at det er en daarlig konstitutionel Praksis, at saadanne store Sager afgøres, uden at der har været Lejlighed til at drøfte nye Spørgsmaal i et Fællesudvalg. Der er maaske saa meget mere Grund til at fastholde dette, som det mange Gange, ikke mindst i disse Tider, fra nogle Sider stærkt er blevet understreget, at Tyngdepunktet i alt for høj Grad lægges fra Folketinget op i Landstinget. Det er for mit Parti en Anledning mere til at ønske, at der i et Fællesudvalg havde været Lejlighed til at drøfte de Spørgsmaal af ret stor Rækkevidde, som der har været Uenighed om.

Efter at have sagt dette skal jeg imidlertid udtale min Erkendelse af, at der i de Forandringer, der er foretagne i Landstinget, er betydelige Forbedringer, ogsaa Forbedringer med Hensyn til Punkter, om hvilke Venstremindretallet i Folketingsudvalget stillede Ændringsforslag, der imidlertid blev forkastet her. Jeg skal saaledes nævne, at man dog har faaet noget i Spørgsmaalet om Appel, selv om man ikke er naaet saa langt, som vi kunde have ønsket. Det samme gælder med Hensyn til Spørgsmaalet om at stille de gensidige Selskaber og Aktieselskaber lige, hvad angaar Retten til at overtage de Forsikringer, til hvilke der kan ydes Statstilskud. Vi glæder os over, at man nu er naaet til at stille disse Selskaber lige. Ogsaa det Punkt, som den ærede Ordfører nævnede, ganske vist ikke som noget stort Spørgsmaal, nemlig Bestemmelsen om, at der i Regelen skal udbetales en Livrente, naar den tilskadekomne er over 50 Aar og Invaliditeten er over 70 pCt., vil jeg fremhæve. Den ærede Ordfører kan vel nok have Ret i, at 50 Aar er maaske en noget lav Aldersgrænse og 70 pCt. maaske paa den anden Side snarere en for høj Grænse. Om man skal sætte 50, 55 eller 60 Aar, er imidlertid af den Slags Ting, som man kan have forskellige Opfattelser om. I al sin Almindelighed finder vi dog, at det er rigtigt, at Regelen, naar der er Tale om stor Invaliditet, er den, at den paagældende faar en Livrente fremfor en Sum Penge en Gang for alle. Men selv efter den Affattelse, Lovforslaget nu har, vil

der kunne gøres Undtagelser fra Regelen, hvis den paagældende skønnes at kunne have Fordel af at faa udbetalt Erstatningssum, og naar Forsikringsraadet finder det rigtigt.

Jeg vil [dernæst ogsaa bemærke, at det set fra Venstres Synspunkt er en Imødekommen og Forbedring, at man har sat ind, at selv om de paagældende er Ejere eller Brugere af en Ejendom paa under 8,000 Kr., vil de ikke kunne faa Statstilskud, saafremt deres Indtægt overstiger de for andre Erhverv fastsatte Indtægtsgrænser, fra 1,200 til 1,800 Kr. Venstre i Folketinget havde stillet Forslag om, at de Indtægtsgrænser, der skulde fastsættes for Retten til Statstilskud, skulde gælde overalt, hvad enten der var Tale om Haandværk, Industri, Søfart, Fiskeri eller Landbrug. Vi kunde ikke erkende, at der var nogen Anledning til paa et enkelt Erhvervs Omraade som Landbrugets at benytte, om jeg saa maa sige, en Inddeling efter Klasser — medens der ellers overalt er Inddeling efter Indtægter —, saaledes at en Haandværker f. Eks., naar han kom op over den fastsatte Indtægtsgrænse, ikke kunde faa Statstilskud, men en Ejer eller Bruger af en Lånejendom paa under 8,000 Kr. efter Lovforslaget, som det var vedtaget af Folketinget, vilde have Ret til at faa Tilskud af Statskassen uden Hensyn til Størrelsen af hans Indtægt. Dette har man ændret i Landstinget, men man har ikke helt ud gennemført det Princip, at alene Indtægten skal være det afgørende; man har ogsaa fastholdt de 8,000 Kr. Vurderingssum som Grænse. Dette vil altsaa sige, at en Mand, der sidder med en Ejendom af en Værdi f. Eks. af 8,500 Kr., men med en Indtægt, der er langt under den i Loven fastsatte Grænse, intet Statstilskud kan faa, fordi hans Ejendom har disse 500 Kr.s større Værdi. Dette er en Smule inkonsekvent, men hvad der paa dette Omraade er vedtaget af Landstinget, er dog en Forbedring i Sammenligning med, hvad der var vedtaget af Folketinget.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at udtale min Glæde over, at man i det hele er kommet ind paa at fastslaa i vor Lovgivning, at naar Talen er om Statstilskud, som f. Eks. her til Forsikring, er det den paagældendes økonomiske Stilling, som er det afgørende, og ikke dette, hvilken Klasse i Samfundet han hører til. Jeg kæmpede for dette Princip navnlig under Behandlingen af Sygeforsikringsloven, men for øvrigt ogsaa, da vi